

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 17 marca 2023 r.
(OR. en)**

2021/0200 (COD)

PE-CONS 72/22

**CLIMA 669
ENV 1293
ENER 681
TRANS 788
AGRI 710
IND 555
ECOFIN 1319
CODEC 1997**

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1999

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/...**

z dnia...

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji
emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r.
przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się
z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego
oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1999**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

¹ Dz.U. C 152 z 6.4.2022, s. 189.

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 301 z 5.8.2022, s. 221.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2023 r. [(Dz.U. ...)/(dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)] i decyzja Rady z dnia ...

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie paryskie¹, przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) („porozumienie paryskie”), weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. Strony porozumienia paryskiego uzgodniły, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej i że będą kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej. Zobowiązanie to zostało wzmocnione poprzez przyjęcie w dniu 13 listopada 2021 r. paktu klimatycznego z Glasgow w ramach konwencji UNFCCC, będącej spotkaniem stron porozumienia paryskiego; w pakcie tym konferencja stron UNFCCC przyznała, że skutki zmiany klimatu przy wzroście temperatury o 1,5 °C będą o wiele mniej dotkliwe niż przy wzroście o 2 °C, i zdecydowała, że kontynuowane będą starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C.
- (2) Potrzeba podjęcia działań, aby ograniczyć poziom emisji gazów cieplarnianych, staje się coraz pilniejsza, co stwierdził Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) w swoich sprawozdaniach: z 7 sierpnia 2021 r. pt. „Climate change 2021: The Physical Science Basis” [„Zmiana klimatu 2021: podstawy fizyczne”], z 28 lutego 2022 r. pt. „Climate Change 2022: Impacts, Adaptation and Vulnerability” [„Zmiana klimatu 2022: skutki, przystosowanie się i podatność”] oraz z 4 kwietnia 2022 r. pt. „Climate Change 2022: Mitigation of Climate Change” [„Zmiana klimatu 2022: łagodzenie zmiany klimatu”]. Unia powinna zatem zająć się tą pilną kwestią, intensyfikując swoje wysiłki.

¹ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (3) Unia dysponuje ramami regulacyjnymi umożliwiającymi osiągnięcie celu w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % do 2030 r., który został zatwierdzony przez Radę Europejską w 2014 r., przed wejściem w życie porozumienia paryskiego. Te ramy regulacyjne obejmują między innymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE¹ ustanawiającą unijny system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS), rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841² nakładające na państwa członkowskie wymóg równoważenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842³ ustanawiające krajowe cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. w sektorach nieobjętych ani dyrektywą 2003/87/WE, ani rozporządzeniem (UE) 2018/841.

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

- (4) Komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowany „Europejski Zielony Ład” stanowi punkt wyjścia dla osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r. oraz celu osiągnięcia ujemnych emisji w późniejszym okresie, zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119¹ („Europejskie prawo o klimacie”). Europejski Zielony Ład łączy w sobie kompleksowy zestaw wzajemnie wzmacniających się środków i inicjatyw służących osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r.; określono w nim nową strategię dotyczącą wzrostu mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, zasobooszczędna i konkurencyjna i w której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem strategii jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego Unii oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i skutkami środowiskowymi. Jednocześnie transformacja ta ma również aspekty związane z równością płci, a także wywiera szczególny wpływ na niektóre grupy defaworyzowane i szczególnie wrażliwe, do których należą m.in. osoby starsze, osoby z niepełnosprawnościami oraz osoby wywodzące się z mniejszości rasowych lub etnicznych. Należy zatem zapewnić, by transformacja ta była sprawiedliwa i inkluzywna, tak by nikt nie pozostał w tyle.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 („Europejskie prawo o klimacie”) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

- (5) W dniu 16 czerwca 2022 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie zapewnienia sprawiedliwej transformacji w kierunku neutralności klimatycznej¹, w którym podkreśliła potrzebę wprowadzenia środków towarzyszących oraz zwrócenia szczególnej uwagi na wspieranie tych regionów, sektorów przemysłu, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, pracowników, gospodarstw domowych i konsumentów, którzy będą borykać się z największymi trudnościami. W zaleceniu tym zachęca się państwa członkowskie do rozważenia zestawu środków w obszarach zatrudnienia i przepływów na rynku pracy, tworzenia miejsc pracy, przedsiębiorczości, bezpieczeństwa i higieny pracy, zamówień publicznych, systemów opodatkowania i ochrony socjalnej, podstawowych usług i mieszkalnictwa, a także – m.in. z myślą o wzmocnieniu równości płci – w obszarze kształcenia i szkolenia.
- (6) Przyjmując rozporządzenie (UE) 2021/1119, Unia zapisała w prawodawstwie wiążący cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej w całej gospodarce do 2050 r., a tym samym osiągnięcie do tej daty zeroemisyjności netto, a po niej – ujemnego bilansu emisji. W rozporządzeniu tym ustanowiono również wiążący cel wewnętrzny zakładający ograniczenie emisji netto gazów cieplarnianych (emisje po odliczeniu pochłaniania) do 2030 r. o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r. Ponadto stanowi ono, że wkład pochłaniania netto w unijny cel klimatyczny na 2030 r. ogranicza się do 225 mln ton ekwiwalentu CO₂.
- (7) Aby zrealizować zobowiązania określone w rozporządzeniu (UE) 2021/1119, a także wkłady Unii wynikające z porozumienia paryskiego, należy dostosować unijne ramy regulacyjne służące osiągnięciu celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r.

¹ Zalecenie Rady z dnia 16 czerwca 2022 r. w sprawie zapewnienia sprawiedliwej transformacji w kierunku neutralności klimatycznej (Dz.U. C 243 z 27.6.2022, s. 35).

- (8) Rozporządzenie (UE) 2018/842 określa obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. w realizację bieżącego celu Unii polegającego na redukcji jej emisji gazów cieplarnianych w 2030 r. o 30 % w porównaniu z poziomami z 2005 r. w sektorach objętych art. 2 tego rozporządzenia. Ustanowiono w nim także przepisy dotyczące ustalania rocznych limitów emisji oraz oceny postępów państw członkowskich w zakresie realizacji ich minimalnych wkładów.
- (9) Chociaż handel uprawnieniami do emisji będzie miał zastosowanie również do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu morskiego oraz z budynków, transportu drogowego i dodatkowych sektorów, zakres rozporządzenia (UE) 2018/842 powinien zostać niezmieniony. Rozporządzenie (UE) 2018/842 nadal powinno mieć zatem zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych z żeglugi krajowej, ale już nie do emisji generowanych przez żeglugę międzynarodową. Włączenie instalacji spalania odpadów komunalnych do załącznika I do dyrektywy 2003/87/WE do celów art. 14 i 15 tej dyrektywy, nie powinno również zmienić zakresu rozporządzenia (UE) 2018/842. Wchodzące w zakres rozporządzenia (UE) 2018/842 emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego, które mają być brane pod uwagę przy ocenach zgodności, będą nadal ustalane po zakończeniu przeglądów wykazów przeprowadzanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999¹.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

- (10) Zgodnie z wytycznymi IPPC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych, emisje CO₂ z biomasy do celów energetycznych są zgłaszane w kategoriach użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa na mocy rozporządzenia (UE) 2018/841. Aby uniknąć podwójnego liczenia, emisje gazów cieplarnianych z biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy mają stawkę zerową do celów określenia emisji gazów cieplarnianych na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842. Aby uwzględnić skutki pośredniej zmiany użytkowania gruntów i promować zrównoważony charakter takich paliw, ważne jest, aby wszystkie państwa członkowskie w pełni wdrożyły dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001¹, w tym jej kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla takich paliw.
- (11) W niektórych sektorach emisje gazów cieplarnianych wzrosły lub utrzymały się na stałym poziomie. W komunikacie z dnia 17 września 2020 r. pt. „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli” Komisja wskazała, że osiągnięcie bardziej ambitnego ogólnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. będzie możliwe wyłącznie wówczas, gdy swój wkład wniosą w to wszystkie sektory.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

- (12) W konkluzjach z dnia 11 grudnia 2020 r. Rada Europejska uznała, że nowy cel na 2030 r. będzie realizowany wspólnie przez Unię w sposób możliwie najbardziej racjonalny pod względem kosztów oraz że wszystkie państwa członkowskie będą uczestniczyć w tych wysiłkach, uwzględniając zasadę sprawiedliwości i solidarności i nie pozostawiając nikogo w tyle, a nowy cel na 2030 r. musi zostać osiągnięty w sposób pozwalający zachować konkurencyjność Unii i uwzględniający różne sytuacje wyjściowe, specyficzne uwarunkowania krajowe poszczególnych państw członkowskich oraz potencjał redukcji emisji gazów cieplarnianych, w tym wyspiarskich państw członkowskich i wysp, a także poczynione wysiłki.
- (13) Aby osiągnąć nowy unijny cel polegający na redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., sektory objęte rozporządzeniem (UE) 2018/842 będą musiały stopniowo redukować swoje emisje gazów cieplarnianych, aż do osiągnięcia w 2030 r. redukcji o 40 % w porównaniu z poziomami z 2005 r. Rozporządzenie (UE) 2018/842 przyczynia się również do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego, a także unijnego celu neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r. na mocy rozporządzenia (UE) 2021/1119, a ich osiągnięcie wymaga konwergencji wysiłków wszystkich państw członkowskich w dłuższej perspektywie, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyficznych uwarunkowań krajowych.

- (14) Cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. określony w rozporządzeniu (UE) 2018/842 należy zmienić dla każdego państwa członkowskiego. Zmianę krajowych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. należy przeprowadzić przy użyciu tej samej metody, którą zastosowano, gdy przyjmowano rozporządzenie (UE) 2018/842, i w ramach której wkłady krajowe określono z uwzględnieniem różnych zdolności państw członkowskich i możliwości ich realizacji w sposób efektywny kosztowo, tak aby zapewnić sprawiedliwy i zrównoważony podział wysiłków. Cel redukcji emisji gazów cieplarnianych dla każdego państwa członkowskiego do 2030 r. należy zatem określić w odniesieniu do poziomu jego emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. objętych tym rozporządzeniem, na podstawie przeglądu przeprowadzonego zgodnie z jego art. 4 ust. 3, z wyłączeniem zweryfikowanych emisji gazów cieplarnianych z instalacji, które działały w 2005 r. i które zostały włączone do EU ETS dopiero po 2005 r.
- (15) W związku z tym, począwszy od roku wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, konieczne są nowe wiążące pułapy krajowe wyrażone w rocznych limitach emisji. Pułapy te będą stopniowo prowadzić do osiągnięcia przez każde państwo członkowskie celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. Utrzymuje się pułapy krajowe na lata poprzedzające wejście w życie niniejszego rozporządzenia określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2020/2126¹.

¹ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/2126 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ustalenia rocznych limitów emisji państw członkowskich na lata 2021–2030 zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 (Dz.U. L 426 z 17.12.2020, s. 58).

- (16) Pandemia COVID-19 i rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie mają wpływ na gospodarkę Unii oraz na poziom jej emisji gazów cieplarnianych w stopniu, którego nie można jeszcze w pełni określić ilościowo. Z drugiej strony Unia wdraża swój największy w historii pakiet stymulacyjny i przyspiesza odchodzenie od paliw kopalnych, co również może mieć wpływ na poziom emisji gazów cieplarnianych. Ze względu na te niepewne elementy i inne nieprzewidziane zdarzenia mające wpływ na emisje gazów cieplarnianych należy dokonać przeglądu danych dotyczących emisji w 2025 r. i, w razie potrzeby, zaktualizować w 2025 r. roczne limity emisji na lata 2026–2030. Aktualizacja ta powinna się opierać na przeprowadzeniu przez Komisję kompleksowego przeglądu danych z wykazów krajowych w celu określenia średniej emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego w latach 2021, 2022 i 2023.
- (17) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/1119 należy nadać priorytet redukcjom bezpośrednich emisji gazów cieplarnianych, które – aby osiągnąć neutralność klimatyczną – trzeba będzie uzupełnić większym pochłanianiem tych gazów. W rozporządzeniu (UE) 2021/1119 uznaje się, że pochłaniacze dwutlenku węgla obejmują rozwiązania naturalne i technologiczne. Należy wprowadzić unijny system certyfikacji dla pochłaniania dwutlenku węgla poprzez bezpieczne i trwałe składowanie za pomocą rozwiązań technologicznych, dzięki czemu państwa członkowskie i podmioty gospodarcze będą miały jasny obraz, co umożliwi zwiększenie takiego pochłaniania. Po wejściu w życie takiego systemu certyfikacji będzie można przeprowadzić analizę rozliczania takiego pochłaniania dwutlenku węgla na podstawie prawa Unii.

- (18) Aby zachęcić do szybszego podejmowania działań i zapewnić większą integralność środowiskową, konieczne i właściwe jest obniżenie pułapów pożyczania i przenoszenia rocznych limitów emisji w całym okresie 2021–2030. Z drugiej strony państwa członkowskie powinny mieć możliwość stopniowej redukcji swoich emisji gazów cieplarnianych i osiągnięcia zwiększonych krajowych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. w sposób racjonalny pod względem kosztów. W związku z nowymi i bardziej rygorystycznymi rocznymi limitami emisji wprowadzanymi przez niniejsze rozporządzenie należy zwiększyć istniejące pułapy przekazywania sobie rocznych limitów emisji przez państwa członkowskie. Możliwość przekazania rocznych limitów emisji sprzyja współpracy między państwami członkowskimi, umożliwiając im osiągnięcie celów redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób racjonalny pod względem kosztów, przy jednoczesnym zachowaniu integralności środowiskowej. Należy zapewnić przejrzystość takiego przekazywania, tak aby odbywało się ono w sposób dogodny dla obu stron, w tym poprzez sprzedaż na aukcji, korzystanie z pośredników rynkowych działających w charakterze pełnomocników, w drodze porozumień dwustronnych lub poprzez stosowanie interfejsu elektronicznego służącego ułatwieniu wymiany informacji na temat planowanych przekazania i obniżeniu kosztów transakcji.

Państwa członkowskie są już zobowiązane do podawania informacji zbiorczych dotyczących zakończonych przekazania na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1208¹. Komisja dokonuje zestawienia tych informacji i udostępnia ich streszczenie w formie elektronicznej w terminie trzech miesięcy od otrzymania sprawozdań od państw członkowskich, z podaniem zakresu cen zapłaconych za każdą transakcję związaną z rocznymi limitami emisji. Ponadto w ciągu dwóch okresów między publikacją aktów wykonawczych, o których mowa w art. 38 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999, a rozpoczęciem procedury oceny zgodności państwa członkowskie mogą piętnastego dnia każdego miesiąca informować Komisję o zakończonych przekazaniach. Aby ułatwić wymianę informacji na temat planowanych przekazania, państwa członkowskie zachęca się także do ciągłego aktualizowania odnośnych informacji. Komisja sporządza zestawienie otrzymanych informacji, a zestawienia te są udostępniane w rozsądnym terminie w formie elektronicznej. W celu zwiększenia przejrzystości, przed jakimkolwiek faktycznym przekazaniem limitów państwa członkowskie powinny poinformować o zamiarze przekazania części swoich rocznych limitów emisji na dany rok Komitet ds. Zmian Klimatu, ustanowiony rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2018/1999.

¹ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1208 z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie struktury, formatu, procedur przekazywania i przeglądu informacji zgłaszanych przez państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 749/2014 (Dz.U. L 278 z 26.8.2020, s. 1).

- (19) Na użytek oceny zgodności niektórych państw członkowskich na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842 możliwe jest uwzględnienie ograniczonego anulowania uprawnień do emisji w ramach EU ETS („elastyczność EU ETS”). Spośród kwalifikujących się państw członkowskich dwa nie skorzystały z elastyczności EU ETS, a jedno nie zrobiło tego w pełni. W związku ze zwiększonym poziomem ambicji określonym w niniejszym rozporządzeniu tym państwom członkowskim należy zapewnić kolejną możliwość skorzystania z tej elastyczności lub wykorzystania jej w większym wymiarze. Należy zatem wyznaczyć nowy termin, w którym te państwa członkowskie mają możliwość powiadomienia Komisji o zamiarze skorzystania z tej elastyczności lub wykorzystania jej w większym wymiarze. Ponadto, biorąc pod uwagę szczególną strukturę maltańskiej gospodarki, krajowy cel redukcji emisji gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego oparty na produkcie krajowym brutto na mieszkańca jest znacznie wyższy od jego potencjału w zakresie dokonania redukcji emisji w sposób racjonalny pod względem kosztów. Należy w związku z tym zwiększyć dostęp Malty do tej elastyczności bez uszczerbku dla unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r.

- (20) Oprócz elastyczności EU ETS możliwe jest uwzględnienie na użytek oceny zgodności państw członkowskich na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842 ograniczonej ilości pochłaniania netto i emisji netto z LULUCF („elastyczność LULUCF”). Aby zapewnić podjęcie wystarczających działań łączących do 2030 r., należy ograniczyć stosowanie elastyczności LULUCF poprzez podział tego stosowania na dwa osobne okresy, z których każdy będzie ograniczony limitem odpowiadającym połowie maksymalnej ilości całkowitego pochłaniania netto określonej w załączniku III do rozporządzenia (UE) 2018/842. Należy również dostosować tytuł tego załącznika do rozporządzenia (UE) 2018/841 w wyniku jego zmiany rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/268¹. W związku z tym nie ma już potrzeby, aby rozporządzeniem (UE) 2018/842 upoważnić Komisję do przyjmowania aktów delegowanych w celu zmiany tytułu jego załącznika III. Należy zatem uchylić art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.
- (21) Jeśli Komisja stwierdzi, że państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w osiągnięciu swoich rocznych poziomów emisji określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/842, należy wzmocnić mechanizmy korygujące przewidziane w tym rozporządzeniu, aby umożliwić szybkie i skuteczne działania. Należy zatem zmienić wymogi mające zastosowanie do planów działań korygujących, które państwa członkowskie mają przedkładać Komisji w przypadku niedostatecznych postępów.

¹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/268 z dnia 28 października 2020 r. zmieniające załącznik IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 w odniesieniu do poziomów referencyjnych dla lasów, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w latach 2021–2025 (Dz.U. L 60 z 22.2.2021, s. 21).

- (22) Unia i jej państwa członkowskie są stronami sporządzonej przez Europejską Komisję Gospodarczą ONZ Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska¹ (konwencja z Aarhus). Kontrola publiczna i dostęp do wymiaru sprawiedliwości są zasadniczymi elementami wartości demokratycznych Unii i narzędziami ochrony praworządności.
- (23) Działania Unii w dziedzinie klimatu powinny opierać się na najnowszych danych naukowych. Do celów rozporządzenia (UE) 2018/842 należy zatem korzystać z doradztwa Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu ustanowionego na mocy art. 10a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009².
- (24) W związku z wprowadzeniem w rozporządzeniu (UE) 2018/841 wzmocnionego systemu zgodności od 2026 r., należy znieść odliczanie tych emisji gazów cieplarnianych generowanych przez każde państwo członkowskie w latach 2026–2030 w sektorze LULUCF, które przewyższają pochłanianie w danym państwie. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.

¹ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13).

- (25) Przegląd rozporządzenia (UE) 2018/842 w 2024 r. uwzględnia unijne cele redukcji emisji gazów cieplarnianych określone w rozporządzeniu (UE) 2021/1119, zobowiązanie Unii do realizacji celów porozumienia paryskiego oraz wszelkie odpowiednie zobowiązania podjęte na konferencjach stron UNFCCC. Ponadto w ramach tego przeglądu należy wytyczyć ścieżkę redukcji emisji gazów cieplarnianych, która będzie zgodna z wiążącym celem osiągnięcia przez Unię neutralności klimatycznej do 2050 r. na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/1119.

(26) Ponad 20% emisji gazów cieplarnianych w Unii stanowią emisje gazów innych niż CO₂, takich jak metan, podtlenek azotu i fluorowane gazy cieplarniane. Emisje gazów cieplarnianych innych niż CO₂ wchodzą w zakres rozporządzenia (UE) 2018/842, a zatem będą musiały zostać uwzględnione w środkach, które państwa członkowskie wprowadzą w celu osiągnięcia swoich zwiększonych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. na mocy niniejszego rozporządzenia. Do dnia 30 czerwca 2023 r. państwa członkowskie mają przedłożyć Komisji projekty zaktualizowanych wersji swoich zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Komisja wyda wytyczne w tym zakresie, w tym w celu zachęcenia państw członkowskich do określenia celów i polityk w zakresie redukcji emisji metanu. Podobnie państwa członkowskie mają ocenić, czy ich plany strategiczne w ramach wspólnej polityki rolnej powinny zostać zmienione, aby odzwierciedlić zwiększone ambicje w rozporządzeniu (UE) 2018/842 wprowadzonego do tego rozporządzenia w drodze niniejszego rozporządzenia. Komisja zawrze informacje na temat wyników uzyskanych w wyniku połączenia działań unijnych i krajowych w odniesieniu do emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂ w sprawozdaniach rocznych sporządzanych na podstawie art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999. Komisja ma również ocenić projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu i może wydawać zalecenia dla państw członkowskich, które nie czynią wystarczających postępów. W kontekście przeglądu rozporządzenia (UE) 2018/841 Komisja oceni obecne tendencje i przyszłe prognozy dotyczące emisji gazów cieplarnianych z rolnictwa, a także warianty regulacyjne mające zapewnić ich spójność z celem polegającym na osiągnięciu długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych we wszystkich sektorach gospodarki zgodnie z unijnym celem neutralności klimatycznej i pośrednimi celami klimatycznymi Unii określonymi w rozporządzeniu (UE) 2021/1119. Dokonując przeglądu rozporządzenia (UE) 2018/842, Komisja oceni, w jaki sposób wszystkie sektory objęte tym rozporządzeniem przyczyniają się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, w tym w szczególności osiągniętej redukcji w odniesieniu do emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂, również w sektorach innych niż rolnictwo.

- (27) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności dostosowanie – w świetle rozporządzenia (UE) 2021/1119 – obowiązków państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. w realizację celu Unii polegającego na redukcji jej emisji gazów cieplarnianych, a także przyczynienie się do realizacji celów porozumienia paryskiego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (28) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz (UE) 2018/1999,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany do rozporządzenia (UE) 2018/842

W rozporządzeniu (UE) 2018/842 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. na rzecz realizacji celu Unii polegającego na redukcji jej emisji gazów cieplarnianych w 2030 r. o 40 % w porównaniu z 2005 r. w sektorach objętych art. 2 niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do długoterminowego celu dotyczącego osiągnięcia w Unii neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r. z myślą o osiągnięciu następnie ujemnego bilansu emisji. Przyczynia się tym też do osiągnięcia celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119* (zwanego dalej »europejskim prawem o klimacie«) i porozumienia paryskiego. Niniejsze rozporządzenie ustanawia także przepisy dotyczące ustalania rocznych limitów emisji oraz dotyczące oceny postępów państw członkowskich w zakresie realizacji ich minimalnych wkładów.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).”;

2) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z kategorii źródeł IPCC obejmujących energię, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo oraz odpady, ustalonych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999*, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE innych niż działania w zakresie »transportu morskiego oraz działania wymienione tam wyłącznie do celów art. 14 i 15 tej dyrektywy«.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 - 4 otrzymują brzmienie:

„1. W 2030 r. każde państwo członkowskie ogranicza swoje emisje gazów cieplarnianych co najmniej o wielkości procentowe określone dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 2 załącznika I w odniesieniu do jego emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. ustalonych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Z zastrzeżeniem elastyczności przewidzianych w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia oraz dostosowania zgodnie z art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, a także biorąc pod uwagę wszelkie odliczenia wynikające ze stosowania art. 7 decyzji nr 406/2009/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego emisje gazów cieplarnianych:
- a) w latach 2021 i 2022 nie przekraczały poziomu ustalonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej na pułapie średniej wielkości emisji gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego w latach 2016, 2017 i 2018, określonych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia; początkowy punkt ścieżki liniowej danego państwa członkowskiego przypada albo w pięciu dwunastych okresu od 2019 r. do 2020 r., albo w 2020 r. w zależności od tego, co skutkuje niższym rocznym limitem emisji dla danego państwa członkowskiego;
 - b) w latach 2023, 2024 i 2025 nie przekraczały poziomu ustalonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się w 2022 r. na pułapie rocznego limitu emisji dla tego państwa członkowskiego, określonego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu dla danego roku, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia;

- c) w latach 2026–2030 nie przekraczały poziomu ustalonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się od średniej wielkości emisji gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego w latach 2021, 2022 i 2023, zgłoszonych przez to państwo członkowskie zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia; początkowy punkt ścieżki liniowej danego państwa członkowskiego przypada w dziewięciu dwunastych okresu od 2023 r. do 2024 r.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające roczne limity emisji dla każdego państwa członkowskiego na okres od 2021 r. do 2030 r. wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂, zgodnie ze ścieżkami liniowymi określonymi w ust. 2 niniejszego artykułu.

W odniesieniu do lat 2021 i 2022 Komisja określa roczne limity emisji na podstawie kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów za lata 2005, 2016, 2017 i 2018 przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 i wskazuje wartość emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. zastosowaną do określenia tych rocznych limitów emisji.

W odniesieniu do lat 2023, 2024 i 2025 Komisja określa roczne limity emisji na podstawie wartości emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. wskazanej zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu oraz na podstawie poddanych przeglądowi wartości danych z krajowych wykazów za lata 2016, 2017 i 2018, o których mowa w tym akapicie drugim.

Komisja określi roczne limity emisji w odniesieniu do lat 2026–2030 na podstawie wartości emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. wskazanej zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu oraz na podstawie kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów za lata 2021, 2022 i 2023 przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

4. W aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 3 określa się również, na podstawie wartości procentowych zgłoszonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 6 ust. 3, 3a i 3b, całkowite ilości, które mogą być brane pod uwagę na użytek oceny zgodności państwa członkowskiego na podstawie art. 9 w okresie między 2021 r. a 2030 r. Jeżeli suma całkowitych ilości wszystkich państw członkowskich przekroczy łącznie 100 mln, całkowite ilości przypadające na każde państwo członkowskie zmniejsza się proporcjonalnie, tak aby nie została przekroczona łączna całkowita ilość.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Podejmując na podstawie ust. 1 i 2 działania mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zapewnienia uczciwej i sprawiedliwej społecznie transformacji dla wszystkich. Komisja może wydać wytyczne jako wsparcie dla państw członkowskich w tym zakresie.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. W odniesieniu do lat od 2021 r. do 2025 r., państwo członkowskie może pożyczyć maksymalnie 7,5 % swojego rocznego limitu emisji na następny rok.”;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, w którym emisje gazów cieplarnianych na dany rok są poniżej jego rocznego limitu emisji na ten rok, może z uwzględnieniem wykorzystania elastyczności na podstawie niniejszego artykułu i art. 6:

a) w odniesieniu do roku 2021 r. – przenieść niewykorzystaną część rocznego limitu emisji do poziomu 75 % swojego rocznego limitu emisji na 2021 r. na kolejne lata do 2030 r.; oraz

- b) w odniesieniu do lat od 2022 r. do 2029 r. – przenieść niewykorzystaną część rocznego limitu emisji do poziomu 25 % swoich rocznych limitów emisji do tego roku na kolejne lata do 2030 r.
4. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim do 10 % swojego rocznego limitu emisji na dany rok w odniesieniu do lat od 2021 r. do 2025 r. i do 15 % – w odniesieniu do lat od 2026 r. do 2030 r. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 na dany rok lub na kolejne lata do 2030 r.”;
- c) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „5a. Przed jakimkolwiek przekazaniem rocznych limitów emisji na podstawie ust. 4 i 5 państwo członkowskie informuje w formie elektronicznej ustanowiony rozporządzeniem (UE) 2018/1999 Komitet ds. Zmian Klimatu o swoim zamiarze przekazania części swojego rocznego limitu emisji na dany rok.”;
- d) ust. 6 otrzymuje następujące brzmienie:
- „6. Państwa członkowskie powinny wykorzystać dochody – lub odpowiadającą im wartość finansową – wygenerowane w wyniku przekazania rocznych limitów emisji zgodnie z ust. 4 i 5, aby przeciwdziałać zmianom klimatu w Unii lub w państwach trzecich. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich działaniach podjętych na podstawie niniejszego ustępu i podają te informacje do wiadomości publicznej w łatwo dostępnej formie.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie wymienione w załączniku II mogą jednokrotnie w 2024 r. i jednokrotnie w 2027 r., podjąć decyzję o zmianie wielkości procentowej, o której powiadomiły Komisję. W takim przypadku dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o takiej decyzji odpowiednio do dnia 31 grudnia 2024 r. lub do dnia 31 grudnia 2027 r.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Malta powiadomi Komisję, czy zamierza skorzystać – w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 – z ograniczonego anulowania uprawnień w ramach EU ETS, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do wielkości procentowej określonej w załączniku II na każdy rok w okresie od 2025 r. do 2030 r.

3b. Niezależnie od ust. 3 państwa członkowskie wymienione w załączniku II, które nie powiadomiły Komisji do dnia 31 grudnia 2019 r. o zamiarze skorzystania z, przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu, ograniczonego anulowania uprawnień w ramach EU ETS lub o zamiarze pełnego wykorzystania tego ograniczonego anulowania, powiadomią Komisję do dnia 31 grudnia 2023 r., czy zamierzają skorzystać lub korzystać w większym wymiarze z ograniczonego anulowania uprawnień w ramach EU ETS do wielkości procentowej określonej w załączniku II na każdy rok okresu od 2025 r. do 2030 r. dla każdego zainteresowanego państwa członkowskiego, na użytek oceny zgodności na podstawie art. 9.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

- „4. Na wniosek państwa członkowskiego centralny administrator wyznaczony na podstawie art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE (zwany dalej „centralnym administratorem”) bierze pod uwagę – na użytek oceny zgodności danego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia – wielkość do wysokości całkowitej ilości określonej na podstawie art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Na podstawie art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na każdy rok od 2021 r. do 2030 r. anuluje się jedną dziesiątą całkowitej liczby uprawnień w ramach EU ETS ustalonej na podstawie art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Na podstawie art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do państw członkowskich, które powiadomiły Komisję na podstawie ust. 3a i 3b niniejszego artykułu, na każdy rok od 2025 r. do 2030 r. anuluje się jedną szóstą całkowitej liczby uprawnień w ramach EU ETS ustalonej na podstawie art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.
5. W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 państwo członkowskie powiadomiło Komisję o swojej decyzji o zmianie wielkości procentowej, o której uprzednio powiadomiło Komisję, odpowiednio niższa lub wyższa liczba uprawnień w ramach EU ETS zostaje anulowana w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na każdy rok – odpowiednio – od 2026 r. do 2030 r. lub od 2028 r. do 2030 r.”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dodatkowe wykorzystanie pochłaniania netto z LULUCF”;

b) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. W zakresie, w jakim emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają jego roczny limit emisji na dany rok, w tym wszelkie roczne limity emisji przeniesione na podstawie art. 5 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, na użytek oceny zgodności tego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia za dany rok można uwzględnić ilość do poziomu sumy całkowitego pochłaniania netto i całkowitych emisji netto z połączonych kategorii rozliczania gruntów objętych zakresem rozporządzenia (UE) 2018/841, pod warunkiem że:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla lat 2021–2025 nie przekracza połowy maksymalnej wielkości całkowitego pochłaniania netto określonej dla tego państwa członkowskiego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;

aa) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla lat 2026–2030 nie przekracza połowy maksymalnej wielkości całkowitego pochłaniania netto określonej dla tego państwa członkowskiego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;”;

c) uchyla się ust. 2;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Działania korygujące

1. Jeżeli w corocznej ocenie na podstawie art. 29 rozporządzenia (UE) 2018/1999 i przy uwzględnieniu planowanego wykorzystania elastyczności, o których mowa w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, Komisja uzna, że dane państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w wypełnianiu swoich obowiązków wynikających z art. 4 niniejszego rozporządzenia, dane państwo członkowskie w ciągu trzech miesięcy przekazuje Komisji plan działań korygujących, który obejmuje:

- a) szczegółowe wyjaśnienie, dlaczego dane państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w wypełnianiu tych obowiązków;
- b) ocenę, w jaki sposób finansowanie unijne wsparło wysiłki tego państwa członkowskiego na rzecz wypełnienia tych obowiązków i w jaki sposób państwo to zamierza wykorzystywać takie finansowanie w celu wypełnienia tych obowiązków;

- c) dodatkowe działania uzupełniające zintegrowany krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu tego państwa członkowskiego zgodny z rozporządzeniem (UE) 2018/1999 lub wzmacniające jego wdrażanie, które to działania państwo to ma podjąć – w celu wypełnienia tych obowiązków – przy wykorzystaniu krajowych polityk i środków oraz poprzez realizację działań unijnych, wraz ze szczegółową oceną, w oparciu o dane ilościowe, o ile są dostępne, przewidywanych redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikających z tych działań;
- d) ścisły harmonogram realizacji takich działań, umożliwiający ocenę rocznych postępów w realizacji.

W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło krajowy organ doradczy ds. klimatu, może zwrócić się do niego o pomoc w zidentyfikowaniu niezbędnych działań, o których mowa w lit. c) akapit pierwszy.

- 2. Komisję w jej pracach mających na celu ocenę planów działań korygujących wspomaga zgodnie ze swoim rocznym programem pracy Europejska Agencja Środowiska.
- 3. Komisja może wydać opinię dotyczącą solidności planów działań korygujących przekazanych zgodnie z ust. 1 i w takim przypadku dokonuje tego w terminie czterech miesięcy od otrzymania tych planów. Zainteresowane państwo członkowskie w możliwie największym stopniu uwzględnia opinię Komisji i może odpowiednio zmienić swój plan działań korygujących. Jeżeli dane państwo członkowskie nie uwzględnia opinii Komisji w całości lub w dużej części, przedstawia Komisji uzasadnienie tej decyzji.

4. Każde państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej plan działań korygujących, o którym mowa w ust. 1, oraz wszelkie uzasadnienia, o których mowa w ust. 3. Komisja podaje do wiadomości publicznej opinię, o której mowa w ust. 3.”;

8) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego w okresie od 2021 r. do 2025 r., o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841, przewyższają jego pochłanianie określone zgodnie z art. 12 tego rozporządzenia, centralny administrator odlicza od rocznych limitów emisji tego państwa członkowskiego wielkość równą tej nadwyżce emisji gazów cieplarnianych wyrażoną w tonach ekwiwalentu CO₂ na odpowiednie lata.”;

9) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Przegląd

1. Niniejsze rozporządzenie poddaje się przeglądowi uwzględniającemu między innymi zmieniające się okoliczności krajowe, sposób, w jaki wszystkie sektory gospodarki przyczyniają się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, rozwój sytuacji międzynarodowej i wysiłki podejmowane, aby osiągnąć długoterminowe cele porozumienia paryskiego i rozporządzenia (UE) 2021/1119.

2. W ciągu sześciu miesięcy po zakończeniu każdego globalnego przeglądu uzgodnionego na mocy art. 14 porozumienia paryskiego Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonywania niniejszego rozporządzenia, w tym bilansu podaży rocznych limitów emisji i popytu, a także adekwatności krajowych celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych zawartych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do ich wkładu w realizację unijnych celów klimatycznych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/1119 oraz celów porozumienia paryskiego. W sprawozdaniu tym zawiera się w szczególności ocenę, czy zachodzi potrzeba wprowadzenia w ramach na okres po 2030 r. dodatkowych unijnych polityk i środków w świetle niezbędnych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie. Zawiera ono także ocenę ścieżki redukcji emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszym rozporządzeniem, która ma być zgodna z celem neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r., z uwzględnieniem przewidywanego orientacyjnego budżetu emisyjnego Unii, o którym mowa w art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2021/1119, a także z uwzględnieniem znaczenia, jakie w dążeniu do osiągnięcia tego celu ma propagowanie zarówno sprawiedliwości i solidarności między państwami członkowskimi, jak i opłacalności. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu mogą towarzyszyć wnioski ustawodawcze.

W sprawozdaniach, o których mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia się długoterminowe strategie państw członkowskich przygotowane i przedłożone zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz ocenę tych strategii przeprowadzoną przez Komisję na podstawie art. 15 ust. 9 tego rozporządzenia.”;

- 10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Opinia naukowa

Europejski Naukowy Komitet Doradczy ds. Zmiany Klimatu ustanowiony na podstawie art. 10a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009* (zwany dalej „Komitetem Doradczym”) może z własnej inicjatywy przedstawiać opinie naukowe lub wydawać sprawozdania dotyczące unijnych środków, celów klimatycznych, rocznych poziomów emisji i elastyczności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja uwzględnia odpowiednie opinie i sprawozdania Komitetu Doradczego, w szczególności w odniesieniu do przyszłych środków mających na celu dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13).”;

- 11) w załącznikach I, II i III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2
Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2018/1999

W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 26 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Od 2023 r. państwa członkowskie określają i przekazują Komisji ostateczne dane z wykazu gazów cieplarnianych do dnia 15 marca każdego roku (rok X), a dane wstępne z wykazu gazów cieplarnianych – do dnia 15 stycznia każdego roku, wraz z informacjami o gazach cieplarnianych i informacjami z wykazów określonymi w załączniku V. Sprawozdanie dotyczące ostatecznych danych z wykazu gazów cieplarnianych zawiera również kompletne i aktualne sprawozdanie dotyczące wykazu krajowego. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania sprawozdań Komisja udostępnia Komitetowi ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), informacje, o których mowa w załączniku V część 1 akapit pierwszy 1 lit. n).”;

2) W załączniku V część 1 akapit pierwszy lit. n) otrzymuje brzmienie:

„n) informacje na temat:

(i) zamiarów państw członkowskich w zakresie wykorzystania elastyczności, o których mowa w art. 5 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/842, w tym w miarę możliwości informacje na temat ilości, rodzaju przekazania i szacowanych zakresów cen;

- (ii) wykorzystania dochodów na mocy art. 5 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2018/842;
- (iii) zamiarów państw członkowskich w zakresie wykorzystania elastyczności, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842.”.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

W imieniu Rady

Przewodnicząca/Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I, II i III do rozporządzenia (UE) 2018/842 wprowadza się następujące zmiany:

1) Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

REDUKCJE EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PRZEZ PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIE NA PODSTAWIE ART. 4 UST. 1

	Redukcje emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w 2030 r. w porównaniu z poziomami ich emisji w 2005 r. określonymi zgodnie z art. 4 ust. 3	
	Kolumna 1	Kolumna 2
Belgia	- 35 %	- 47 %
Bułgaria	- 0 %	- 10 %
Czechy	- 14 %	- 26 %
Dania	- 39 %	- 50 %
Niemcy	- 38 %	- 50 %
Estonia	- 13 %	- 24 %
Irlandia	- 30 %	- 42 %
Grecja	- 16 %	- 22,7 %
Hiszpania	- 26 %	- 37,7 %
Francja	- 37 %	- 47,5 %
Chorwacja	- 7 %	- 16,7 %
Włochy	- 33 %	- 43,7 %
Cypr	- 24 %	- 32 %
Łotwa	- 6 %	- 17 %

	Redukcje emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w 2030 r. w porównaniu z poziomami ich emisji w 2005 r. określonymi zgodnie z art. 4 ust. 3	
	Kolumna 1	Kolumna 2
Litwa	- 9 %	- 21 %
Luksemburg	- 40 %	- 50 %
Węgry	- 7 %	- 18,7 %
Malta	- 19 %	- 19 %
Niderlandy	- 36 %	- 48 %
Austria	- 36 %	- 48 %
Polska	- 7 %	- 17,7 %
Portugalia	- 17 %	- 28,7 %
Rumunia	- 2 %	- 12,7 %
Słowenia	- 15 %	- 27 %
Słowacja	- 12 %	- 22,7 %
Finlandia	- 39 %	- 50 %
Szwecja	- 40 %	- 50 %

”
”

2) w załączniku II wpis dotyczący Malty otrzymuje brzmienie:

”

	Maksymalny odsetek emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. określony zgodnie z art. 4 ust. 3
»Malta	7 %«

”
”

3) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł załącznika III otrzymuje brzmienie:

„CAŁKOWITE POCHŁANIANIE NETTO Z KATEGORII GRUNTÓW
OBJĘTYCH ROZPORZĄDZENIEM (UE) 2018/841, KTÓRE PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIE MOGĄ UWZGLĘDNIĆ DO CELÓW ZGODNOŚCI
W OKRESIE OD 2021 R. DO 2030 R. NA PODSTAWIE ART. 7 UST. 1 LIT. A)
i AA) NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA”;

b) skreśla się wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa;

c) w ostatnim wierszu tabeli liczbę „280” zastępuje się liczbą „262,2”.
